

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 9 (424)
2023. gada
18. jūnijs

Priesteris Renārs Birkovs – jaunais administrators

Sv. Jēkaba katedrālē nozīmēts jauns administrators – pr. Renārs Birkovs, kurš fotogrāfijā redzams Baznīcas likumu doktora apģērbā. Iepriekšējais administrators pr. Pauls pēc desmit katedrāles kalpošanā pavadītiem gadiem dodas uz ASV, lai bagātinātos savā cilvēciskajā, garīgajā, intelektuālajā un pastorālajā pieredzē.

Pr. Renārs dzimis Balvos, mācījies Eglaines pamatskolā Balvu novadā, 2004.-2007.g. Rīgas katoļu ģimnāzijā. Pēc Rīgas Garīgā semināra 6 studiju gadiem ordinēts 2013. gadā, sekojošus četrus gadus kalpojis katedrālē. 2017. gada 9. jūlijā draudze ar sirsnību atvadījās no iemīļotā priestera Renāra, kurš devās studēt uz Navarras Universitātes kanonisko tiesību fakultāti Spānijā. Ieguvis licenciāta grādu, šogad 27. aprīlī arī doktorātu. Guvis lielu starptautisku pieredzi, paplašinājis pasaules uztveres apvāršņus, mācījies saprast citu kultūru bagātību. Pr. Renāru iespaidojis Spānijas Baznīcas dzīvesprieks, pārsteigusi laika vietējā organizēšana un pienākumu sadale.

8. jūnijā pr. Renārs tieši katedrālē nosvinēja savas priesteriskās Ordinācijas

desmitgadi. Draudzei viņš ļoti zināms ar savu uzticību priestera pienākumiem un pastorālo mīlestību uz Dieva Tautu. 2017. gada 18. jūnija *Vēstnesītī* sniegtajā intervijā norādīja, ka disciplīnu un uzticību palīdz uzturēt motivācija, kas virza uz labu rezultātu. Centieni darīt visu pēc iespējas labāk vainagojas. Ar laiku redzami rezultāti. Ja uzticību reizēm nav tik vienkārši noturēt, tad jāatceras, ka

Dievam visā ir plāns. Ja izdarām to, kas ir mūsu spēkos, mūsu pienākumus, tad tālāk Dievs dara visu pārējo. Kaut arī grūti, pr. Renārs zina, ka visam būs Dieva svētība, ja tiks saglabāta uzticība.

Tagad pr. Renāram paveras jaunas pastorālās kalpošanas iespējas, gatavojot katedrāles draudzi uz lielajām jubilejām: 2024. gada 3. maijā šis dievnams svinēs simtgadi kā Romas katoļu bīskapa katedrāle; savukārt 2025. gadā atzīmēsīm dievnama uzcelšanas un iesvētīšanas 800. gadus.

Šis gadskārtas lai atjauno katedrāles katoļticīgo entuziasmu sinodālai pieredzei, mācekļībai, katoliskās ticības padziļināšanai un svinēšanai ap savu arhibīskapu, kā arī jauno katedrāles administratoru pr. Renāru.

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 18. jūnijs. Parastā liturģiskā laikposma 11. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana "Svētais Dievs"
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Svētā Mise Alberta Jodis nodomā
15.00 Svētā Mise par draudzi
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.30 Svētā Mise par pr. Paulu Kļaviņu

Pirmdiena, 19. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Helēnas veselību;
Jēzus Sirds litānija

Otrdiena, 20. jūnijs

8.00 Sv. Mise par Rasmu un Inesi;
Jēzus Sirds litānija
18.00 Sv. Mise adorācijas kapelā

Trešdiena, 21. jūnijs. Sv. Aloizijs Gonzaga, mūks. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Aldi un Ingu kāzu
gadadienā; Jēzus Sirds litānija
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 22. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par +Andreju Kevišu
Jēzus Sirds litānija

Piektdiena, 23. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Ivaru Kevišu
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 24. jūnijs.

Sv. Jāņa Kristītāja dzimšanas svinības

8.00 Sv. Mise par ministrantu Jāni
Arumu; Jēzus Sirds litānija

Svētdiena, 25. jūnijs. Parastā liturģiskā laikposma 12. svētdiena.

**Sv. Jāņa Kristītāja dzimšanas dienas
svinības. Draudzes svētki.
Vissv. Sakramenta adorācija.**

8.00 Sv. Mise Ineses, Māra un Jāņa
nodomos; lūgšana "Svētais Dievs"
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Sv. Mise Antas Rugātes
nodomā;
Himna "Dievs, mēs Tevi slavējam!"
15.00 Sv. Mise par +Stafecki Robertu
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 26. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par +Annu
Jēzus Sirds litānija

Otrdiena, 27. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par +Anastasiju
Jēzus Sirds litānija
15.00 Sv. Mise Gaļģezera pansionātā

Trešdiena, 28. jūnijs. Sv. Irenejs. Bīskaps un moceklis. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Jāni Platāci
Jēzus Sirds litānija

Ceturtdiena, 29. jūnijs. Sv. apustuli Pēteris un Pāvils. Lieli svētki. Obligātas svinības.

8.00 Sv. Mise
11.00 Sv. Mise Vinetas nodomā
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.30 Sv. Mise par draudzi
Ziedoņumi tiek vākti Vatikāna kūrījai

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

*Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diak. Gunārs Konstantinovs:
mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv*

*Pastorālo vajadzību koordinatore -
Andžela mob. 26156406
Pr. Renārs Birkovs, administrators:
brenars@inbox.lv; mob. 28688843*

Piektdiena, 30. jūnijs

8.00 Sv. Mise Sarmītes nodomā;
Jēzus Sirds litānija un himna “Dievs, mēs Tevi slavējam!”

Sestdiena, 1. jūlijs.

Jaunavas Marijas godināšana

8.00 Sv. Mise par +Amēliju, +Ivanu
Kovšukiem un +Sofiju Matisoni; Jaunavas
Marijas litānija un uzpurēšanās akts

**Svētdiena, 2. jūlijs. Parastā liturģiskā
laikposma 13. svētdiena.**

Jēzus Sirds godināšana.

Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise par +Terēzi
Lūgšana „Svētais Dievs”
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Ēriku
Ladusānu; Jēzus Sirds dievkalpojums
Svētlietu pasvēte
15.00 Sv. Mise Veltas nodomā
18.00 Rožukronis
18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 3. jūlijs.

Sv. apustulis Toms. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Olgu Blasi

Otrdiena, 4. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Viesturu Krastiņu

Trešdiena, 5. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Dagmāru Jansoni
16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 6. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par Ainas veselību un
dziedināšanu

Piektdiena, 7. jūlijs.

Jēzus Sirds godināšana

8.00 Sv. Mise par Uldi Roķi, Abiju
Eglstoni un Adriju;
Jēzus Sirds dievkalpojums

Sestdiena, 8. jūlijs.

8.00 Sv. Mise par +Viktoru Lempu

**Svētdiena, 9. jūlijs. Parastā liturģiskā
laikposma 14. svētdiena.**

8.00 Sv. Mise un lūgšana “Svētais Dievs”
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Svētā Mise par +Jodi
Andreju
Pr. Renāra sveikšana un svinības
15.00 Svētā Mise par Helēnas veselību
18.00 Vesperes
18.30 Svētā Mise par draudzi

Jēzus Sirds un miers

Jēzus Sirdi godinām ar veltīšanos
un gandarījumu Dievam, kas mīl
cilvēkus ne tikai individuāli, bet arī kā
sabiedrības locekļus, visai cilvēku
saimēi piederošus. Dievs mīl visu cilvēci
un Jēzus Sirds godināšana mazina
ļauņuma izpausmes arī sabiedrībā un
pasaulē.

Dievišķās Sirds
godināšana ir cieši
saisīta ar visas
cilvēces veltīšanu
Jēzus Sirdij, ko veica
pāvests Leons XIII
1899. gadā, un ar
Kristus Karaļa

svētku ieviešanu, ko
īstenoja Pijs XI 1925. gadā. Jēzus Sirds
kulta veicinātāja sv. Margarita Marija
Alakok bieži runāja par Kristus
valdīšanu un cilvēku nepateicību par
saņemtām žēlastībām. Arī miers bieži
vien ir nenovērtēta dāvana.

Pasaulei nepieciešamais miers ir reliģisks pēc sava rakstura, un vienīgi šāds miers, kas atklājies pie Jēzus augšāmcelšanās, var garantēt politisku mieru. Patiesš miers galīgi īsteno visa cilvēka pestīšanu Dieva spēkā. Vienlaikus miers ir arī tagadējais piepildījums, ar kuru aizsākas vai arī jau pieredzēts laiku beigās dāvātais miers.

Pašlaik lūdzam kara izbeigšanos, lai varētu piepildīties Bībelē esošais pravietojums: „Lai tainība un miers sastaptos un sniegtu skūpstu viens otram” (sal. Ps 85: 10). Jēzus Sirds mīlestība un Lieldienu uzvara pār grēku un ļaunumu jāpieņem visiem cilvēkiem, lai augtu tikumos un ietu izlīguma un miera ceļu. Ja ļaunums ir cilvēku sirdīs, tad sirdij, kas ir morālā spriestspēja, brīvas un dāsnas atdeves īstenošana vai arī egoisma un vardarbības perēklis, jābūt dziedinātai un atjaunotai, sekojot Jēzus Sirds mīlestības un tikumu paraugam.

Jēzus Sirds atveido ne tikai iekšēju, bet arī ārēju un publisku uzvaru cīņā par mieru tautu un valstu attiecībās. Jēzus nestais miers pasaulē tik bieži tiek noraidīts un nepieņemts apzinīgi ar atsevišķu cilvēku grēkiem, kā arī „grēka struktūrām”, par kurām pienākas gandarīt ar lūgšanām un aizlūgumiem pie Jēzus Sirds: ar iestāšanos par tiem, kuriem karš, asinsizliešana un vardarbība ir ideoloģiski attaisnojama, pat finansiāli izdevīga; ar lūgšanām par visiem ļaunuma un grēku upuriem, lai Dieva mīlestība un žēlsirdība pārņem cilvēku nesakārtoto emociju dziļumus, sarauj atriebības važas, veicina patiesu brālību, mirušiem dod mūžīgo mieru.

Miers ir dāvana un reizē pienākums; mieru jālūdz un jāveicina, jāpieņem kā svētība un nemitīgi pēc tā jātiecas, veidojot

tādu kultūru, kurā miers uzskatīts par pamattiesībām. Jāiestājas par mieru, vērsoties pret visāda veida egoismu un vienaldzību, lai dažu cilvēku intereses nekļūtu svarīgākas par katra cilvēka neaizskaramo cieņu.

Lai Jēzus Sirds mīlestības liesmas sadedzina jebkādos morālos netīrumus, kuri ieperinās cilvēkā, kavējot atdošanos Jēzum – Miera Karalim, neļaujot izvērsties patiesa miera valstībai. Lai miers izvēršas virs zemes: mūsu sirdīs, ģimenēs, kopienās, īpaši tur, kur trūkst izlīgums un piedošana. Lai miers iestājas virs zemes kā dāvana visiem, kurus Dievs tik ļoti mīl!

Blēzam Paskālam – 400

Izcilais 17. gadsimta franču matemātiķis, fiziķis, izgudrotājs, filozofs, rakstnieks un katoļu teologs dzimis **1623. gada 19. jūnijā** Klermonā. Māte mira, kad viņam bija trīs gadi, uzauga ar divām māsām. Tēvs, izglītots ierēdnis, pārcēlās uz Parīzi, bērni ciemojās pie kardināla Rišeljē. Neskatoties uz tēva sākotnējiem iebildumiem, Blēzs pievērsās matemātikai. Līdz ar rakstiem par matemātiku radās arī darbi ar reliģiozu un tīri filozofisku raksturu: „Par grēcinieka atgriešanos” un „Māksla pārliecināt.”

Parīzē Paskāls tuvāk saskaras ar augstāko sabiedrību, arī ar Baznīcai nepieņemamiem jansenisma pārspīlējumiem, kuri pastāvēja cilvēka brīvās gribas mazvērtēšanā, uzsvaros uz cilvēka grēcīgumu, askētismu un centību izrādīties Dievam žēlastības došanā atbilstošam ar izrādītu dievbijību. Ja arī savā darbā „Provinces vēstules” (1656–1657) Paskāls aizstāvēja jansenistus, tomēr viņu neuzskata par jansenisma

stingru piekritēju: savā smalkjūtībā, morālā uztverē un kritiskās domas plašumā Paskāls nevarēja pieņemt jansenisma vientiesību un paštaisnumu. Jansenisma iespaids tomēr varēja izpausties viņa vārdos: „Es negribu, lai kāds mani mīlētu... Es pievilšu tos, kam radīsies šī tieksme, jo es esmu personības gals un nevaru nevienu apmierināt.” Citkārt: „Mīlestība ir tirāns, kas necieš biedrus: tā grib būt viena un sev pakļauj visas citas kaislības.”

Paskāls bija slimīgs no bērnības, galveno laiku aizņem domas par Kristu un cilvēku, īpaši par Jēzu Ģetzemanes dārzā. Savās sāpēs viņš vienojās ar cietošo Jēzu. 1654. gada 24. novembrī Paskāls piedzīvoja personīgā Dieva klātbūtni. Šis ir slavenais viņa memoriāls:

„1654. Žēlastības gads, pirmdien, 24. novembrī.

Rakstīts no apmēram pusdesmitiem līdz pusstundu pēc pusnakts.

Uguns.

Ābrama Dievs, Īzaka Dievs, Jēkaba Dievs un nevis filozofu un zinātnieku Dievs.

Drošība. Drošība. Sajūta. Prieks, Prieks. Dievs Jēzus Kristus.

Deum meum et Deum vestrum.

Lai Tavs Dievs būtu mans Dievs.

Aizmirstība pasaulei un visām lietām, izņemot Dievu.

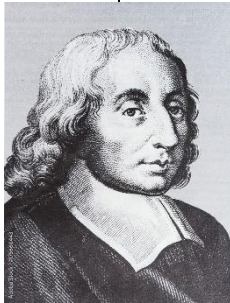
Viņu var atrast, tikai staigājot pa tiem ceļiem, kas Evaņģēlijā mācīti.

Cilvēka dvēseles diženums.

Taisnīgais Tēvs, pasaule tevi nav atzinusi, bet es tevi esmu atzinis.

Prieks, prieks, prieks, prieka asaras.

Es biju atšķīries no viņa: dereliquerunt me fontem aquae vivae.

Mans Dievs, kādēļ tu mani es atstājis?
Kaut es nekad vairs no viņa netiktu šķirts.

Tā ir mūžīga dzīvošana, ka viņi Tevi atzīst, vienīgo, patieso Dievu un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.

Jēzus Kristus. Jēzus Kristus.

Es biju no viņa atšķīries; es bēgu no viņa; es viņu esmu noliedzis un krustā sitis.

Kaut es nekad vairs no viņa nebūtu šķirts. Viņu tikai var paturēt uz tiem

ceļiem, kas Evaņģēlijā mācīti:

Pilnīga iekšķīga atteikšanās.

Pilnīga padošanās Jēzum Kristum un maniem garīgiem vadoņiem.

Mūžīgais prieks par vienu posta dienu zemes virsū.

Non obliviscar sermones tuos. Amen.”

Pēc Paskāla nāves 1662. gada 19. augustā atrada ne tikai šo citēto tekstu, bet arī liela darba fragmentus, kurus izdod ar kopīgu virsrakstu „Domas” (*Penseés*). Tieši šis darbs apkopo Paskāla filozofiski teoloģisko pasaules uzskatu.

Arvien Paskāls atgriežas pie divām cilvēka īpatnībām: cilvēciskā posta (*Misère de l'homme*) un cilvēka diženuma (*Graudeur de l'homme*). Cilvēks nav tāds, kādam tam vajadzētu būt, taču ticība cilvēka diženumam viņam bija tikpat nepieciešama, kā Dieva tuvums, jo bez tā viņš Dievu atrast nevarēja.

Paskāla cilvēks ir pārāk nespēcīgs, lai viens pats aizietu pie Dieva. Ja Dievs pats pie cilvēka nebūtu atnācis, cilvēkam nebūtu iespējama kopība ar Dievu. Paskāls Kristus veikto atpestīšanu pārdzīvo kā notikumu viņa dēļ, viņa

vainas dēļ. Neraugoties uz visām pretrunām, cilvēkam piemīt izaugsmes nepieciešamība, tiecoties augstāk par sevi, ejot it kā pa trim augšā ejošām kāpnēm: ķermenisko pasauli (*les corps*), garīgo sfēru (*l'esprit*) un kristīgo mīlestību (*la charité*).

Runa neiet par cilvēcisku mīlestību, kuru, kā minēts, Paskāls mazvērtē, bet gan par pārdabisko mīlestību, ar kuru Dievs ir izjūtams ar sirdi, nevis izprasts ar prātu. Sirds zina savu ceļu, sirdij ir sava taisnība. Sirds ir gara izpausmes veids, smalkuma gars („*esprit de finesse*”). Ticības lēmums, viņaprāt, īstenojas nevis racionālo argumentu ietvaros, bet gan cilvēka dziļumos, kuros darbojas instinkti un jūtas, pievilcība, kamēr kaislības var negatīvi iespaidot prātu ticības dzīvē.

Sirds galvenie izpausmes veidi ir mīlestība un līdzcievība. Zīmīgi, ka Blēza Paskāla dzimšanas jubileju svinam Jēzus Sirds mēnesī, kad tieši Pestītāja tikumi kļūst vēl vairāk par paraugu ticīgo cilvēciskā, garīgā un morālā izaugsmē. Svinot Blēza Paskāla jubileju, novērtēsim savas dabas attīstības spējas Dieva žēlastībā, iekšējā smalkjūtīguma un Svētā Gara radošo iedvesmu uztveri, lai piedzīvotu patiesas mīlestības diženumu, cilvēka cēlo aicinājuma piepildījumu Jēzū Kristū!

Baznīcas noslēpums

Pirms 50 gadiem – 1973. gada 24. jūnijā Ticības mācības kongregācija izdeva deklarāciju Mysterium Ecclesiae, kura atgādināja svarīgas ticības patiesības par Baznīcu Vatikāna II koncila ietvaros. Atzīmējot šo gadskārtu, turpinām publicēt šīs deklarācijas tekstu.

4. Baznīcai dāvāto nemaldību nebūs mazināt.

No visa, kas līdz šim ir teikts par Dieva tautas un Baznīcas maģistērija nemaldīguma apmēru un nosacījumiem, izriet, ka ticīgajiem nekādā gadījumā nav pieļaujams uzskatīt Baznīcu tikai kā fundamentālu pastāvību patiesībā, kas it kā būtu savienojama ar šur tur izplatītām kļūdām gan Maģistērija mācītos izteikumos, kuri galīgi jāpieņem (*definitive tenendas*), gan arī Dieva tautas nešaubīgajā piekrišanā (*consensu*) ticības un morāles jautājumiem.

Protams, tā ir patiesība, ka ar ticību, kas ved uz pestīšanu (*fide salutari*), cilvēki tiek pievērsti (*sese convertere*) Dievam (DV 5), kurš atklājas Savā Dēlā Jēzū Kristū, tomēr būtu nepareizi no šī secināt, ka Baznīcas dogmas var mazināt vai pat noliegt. Pievērsšanās Dievam, kas mums ir jāveic ticībā, ir taču paklausības attieksme (sal. *Rom 16:26*), kurai jāatbilst dievišķās Atklāsmes dabai un prasībām. Šī Atklāsmē visā pestīšanas plānā atklāj Dieva noslēpumu, kurš sūtīja savu Dēlu pasaulē (sal. *1 Jņ 4:14*), un māca šī noslēpuma praktiskos pielietojumus kristiešu uzvedībā; un tāpēc pieprasa, lai Dievam, kas dod atklāsmi, mēs pilnīgā paklausībā ar intelektu un gribu piekristu labajai pestīšanas vēstij, kā to nemaldīgi māca Baznīcas gani. Tāpēc Kristum ticīgie atbilstoši ar ticību pievērsas (*per fidem sese convertunt*) Dievam, kas atklājas Kristū, kad viņi pieturas pie Viņa integrālā katoliskās ticības mācībā.

Protams, Baznīcas dogmām ir sava kārtība un sava veida hierarhija, jo to attiecības ar ticības pamatiem ir atšķirīgas (UR 11). Tomēr šī hierarhija nozīmē to, ka dažas no šīm dogmām ir balstītas uz citām kā galvenajām, un tās izgaismo. Bet visām

dogmām, par cik tās ir atklātas, ir jātic ar to pašu dievišķo ticību.

5. *Nevajag falsificēt Baznīcas nemaldības jēdzienu.*

Dievišķās Atklāsmes nodošana no Baznīcas puses saskaras ar dažāda veida grūtībām. Tās galvenokārt izriet no tā, ka Dieva apslēptie noslēpumi "pēc savas dabas tik daudz pārsniedz cilvēka intelektu, pat tad, ja tie mums tiek atklāti un mēs tos pieņemam ar ticību, tie paliek aizsegti ar ar pašas ticības plīvuru un ir gluži kā ietīti" (Vatikāna I koncils, *Dei Filius*) Papildus grūtības izraisa vēsturisko apstākļu iespaids uz Atklāsmes izpausmi.

Attiecībā uz šādiem vēsturiskiem apstākļiem, pirmkārt, jāatzīmē, ka ticības izteicienu nozīme daļēji ir atkarīga no lietotās valodas savdabīgā izteiksmes spēka noteiktā laikā un noteiktos apstākļos. Dažkārt var gadīties arī tā, ka noteikta dogmatiska patiesība sākumā tiek izteikta nepilnīgi, tomēr ne maldīgi; un tad vēlāk, aplūkojot plašākā ticības un cilvēcisko zināšanu kontekstā, tā saņem pilnīgāku un vēl izcilāku izpausmi. Tāpat, kad Baznīca izsaka jaunus apgalvojumus, tā vēlas apstiprināt vai precizēt to, kas jau ir ietverts Svētajos Rakstos vai iepriekšējos Tradīcijas izteikumos. Viņa parasti arī vēlas atrisināt noteiktus jautājumus vai novērst noteiktas kļūdas. Līdz ar to, tas viss ir jāņem vērā, lai šādi apgalvojumi tiktu pareizi interpretēti. Visbeidzot, jāpiebilst, ka patiesības, kuras Baznīca patiešām vēlas mācīt ar savām dogmatiskajām formulām, lai gan tās atšķiras no konkrētajam laikmetam raksturīgajām mainīgajām koncepcijām un, lai arī tās var izteikt bez tām, tomēr var gadīties, ka šīs patiesības no svētā Maģisterija puses ir izteiktas

terminoloģijā, kas saglabā šādu koncepciju paliekas.

Izdarot šos sākotnējos apsvērumus, jāsaka: Baznīcas Maģisterija dogmatiskās formulas jau no paša sākuma ir spējušas nodot tālāk atklāto patiesību un ka tās vienmēr paliek piemērotas šīs patiesības nodošanai tiem, kas tās pareizi interpretē. Tas, protams, nenozīmē, ka katra no tām vienmēr ir bijusi un paliks tādā pašā mērā. Šī iemesla dēļ teologi cenšas precīzi noteikt, ko māca katra no šīm dažādajām formulām. Ar šo savu darbu viņi sniedz svarīgu palīdzību dzīvajam Baznīcas Maģisterijam, kuram viņi paliek pakļauti. Tā paša iemesla dēļ var gadīties arī tā, ka senās dogmatiskās formulas un citas ar tām saistītas paliek dzīvas un auglīgas Baznīcas ierastajā lietojumā, kaut arī ar piemērotiem un skaidrojošiem papildinājumiem, kas uztur un precizē to sākotnējo nozīmi. No otras puses, ir gadījies arī tā, ka tajā pašā Baznīcas lietojumā dažas no šīm formulām ir aizstātas ar jaunām izpausmēm, kas, svētā Maģisterija piedāvātas un apstiprinātas, skaidrāk un pilnīgāk atklāj to pašu nozīmi.

Bet pati dogmatisko formulu nozīme vienmēr paliek Baznīcā patiesa un konsekventa, pat ja izteikta skaidrāk un saprotamāk. Tāpēc ticīgajiem ir jānoraida viedoklis, vispirms, ka dogmatiskās formulas (vai vismaz dažas to kategorijas) nevarētu izteikt patiesību noteiktā veidā, bet tikai tai mainīgi pietuvinātu, kas galu galā būtu kaut kādā veidā patiesības deformācija vai tās aizvietoājums. Otrkārt, ka vienas un tās pašas dogmatiskās formulas patiesību izsaka tikai nenoteiktā veidā, tāpēc patiesība būtu nepārtraukti jāmeklē ar šādu tuvināšanos. Tie, kas atbalsta šādu viedokli, nevar izvairīties no

dogmatiskā relatīvisma un falsificēt Baznīcas nekļūdīguma koncepciju attiecībā uz patiesību, kas ir jāmāca un jāpieņem noteiktā veidā.

Šāda veida viedoklis turklāt ir klajā pretrunā ar Vatikāna I koncila deklarācijām, kas, neskatoties uz Baznīcas progresu atklātās patiesības izziņāšanā mācīja sekojošo: "Svēto dogmu nozīme, ko vienreiz un uz visiem laikiem pasludinājusi Svētā Māte Baznīca, ir pastāvīgi jāsauglabā; un nekad nav pieļaujams atkāpties no šādas nozīmes, aizbildinoties vai progresīvākas sapratnes vārdā»; Turklāt koncils nosodīja viedokli, saskaņā ar kuru "dažreiz var gadīties, ka Baznīcas izvirzītajām dogmām saskaņā ar zinātnes progresu būtu jāpiespēķir cita nozīme, nekā pati Baznīca ir sapratusi un saprot" (*Dei Filius*). Tāpēc, saskaņā ar šiem Vatikāna I koncila tekstiem, nav šaubu, ka Baznīcas deklarēto dogmu nozīme ir labi noteikta un nepārveidojama.

Iepriekš minētais viedoklis ir pretrunā arī pāvesta Jāņa XXIII teiktajam par kristīgo doktrīnu, atklājot Vatikāna II koncilu: "Šī drošā un nemaināmā doktrīna, kurai ir nepieciešama ticīgo paklausība, ir jāizpēta un jāatklāj veidā, kādu pieprasa mūsu laiki. Viena lieta ir ticības depozijs, kas sastāv no svēto doktrīnu saturošām patiesībām, cita lieta ir priekšā stādīšanas veids, tomēr, vienmēr ar to pašu jēgu un nozīmīgumu" (11.10.1962).

Tā kā Pētera pēctecis šeit runā par noteiktu un nemainīgu kristīgo doktrīnu, par ticības mantojumu, kas ir identisks šajā mācībā ietvertajām patiesībām, un par patiesībām, kuras nevar mainīt savu nozīmi, ir skaidrs, ka viņš atzīst, ka mēs

varam zināt patieso un nemainīgo dogmu jēgu.

Tāpat viņa ieteiktais jaunums, ņemot vērā mūsdienu prasības, attiecas tikai uz vienas un tās pašas mācības izpēti, izklāstu un izteikšanu tās pastāvīgā nozīmē.

Līdzīgā veidā arī Romas pāvests Pāvils VI pamudināja Baznīcas ganus ar sekojošiem vārdiem: "Šodien mums ir jāpieliek nopietnas pūles, lai ticības mācība saglabātu sava satura un nozīmes pilnību, lai gan tai ir jābūt izteiktai tā, lai tā sasniegtu to cilvēku prātus un sirdis, kuriem tā ir adresēta" (8.12.1970).

(nobeigums sekos)

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28688843

E-pasts: brenars@inbox.lv

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com